

Transskription af:

Obscuritas

4:6 Ruths åbenbaring: Ville Faderhuset uddrive sataniske kræfter på Jagtvej 69?

Vært og tilrettelægger: Louise Lindblad

Medvirkende: Peder Byberg, religionshistoriker, og Poul Grind-Hansen, fortæller

Redaktør: Rikke Caroline Carlsen

Fortæller: Faderhusets åndelige leder, pastor Ruth Evensen, griber mikrofonen. Som I kan se, har pigerne i dag brudekjoler på, og det er fordi der skal være et kæmpe bryllup i himlen med Jesus, siger hun begejstret. Med halvlukkede øjne og armene løftet, svajer unge og gamle klædt i hvidt i takt til rockmusikken, der blæser ud af kirkesalens højtalere. Stemningen virker medrivende, men bagerst sidder en lille gruppe unge på gulvet og gør, hvad de kan for at signalere, at de ikke hører til i menigheden. Sortklædte, næsepiercet og skeptiske kæderyger de deres hjemmerullede smøger. Flere gange forsøger de storsmilende Faderhustilhængere af nærme sig gruppen af unge. En af dem bliver spyttet i ansigtet af en pige med strikhue. Jesus elsker også dig, siger Ruth Evensen, mens hun bare fortsætter med at smile. Året er 2001, og det er snart et år siden, at Ruth fik åbenbaring fra Gud. Hun har købt Ungdomshuset på Jagtvej 69 inklusiv fem hundrede stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede.

Louise Lindblad: Du lytter til Obscuritas, sæsonen om danmarkshistoriens kulter og sekter. For første gang i denne podcast krydser vi grænsen og bevæger os ind på den anden side af årtotusindskiftet. Det er nemlig her en dag i året 2001, at navnet Ruth Evensen dukker op med et brag i landets medier. Scenen du lige hører det med de vrede sortklædte unge, er baseret på en reportage skrevet af dagbladet Information samme år. Banen bliver kridtet op fra start. Det her er historien om to verdners sammenstød. Hovedpersonen er en tidligere damefrisør, som modtager sin ordre direkte fra Gud. Bipersonerne er en masse vrede autonome unge og det helt store spørgsmål er: Hvad ville Faderhuset med Jagtvej 69? Mit navn er Louise Lindblad. Jeg er taget til det, der nok er Københavns mest kendte adresse...

Hej Peter. God aften.

På Jagtvej 69 mødes jeg en temmelig stormfuld og råkold aften i november med religionshistoriker Peder Byberg.

Peder Byberg: Vi står på noget så sjældent som en byggetomt på Nørrebro. Dem er der ikke særlig mange tilbage af. Grunden til at den her byggetomt den stadigvæk er her, det er fordi, at stedet på mange måder er et helligt sted for en gruppe af unge mennesker i København, og det har en realpolitisk konsekvens, nemlig at vi ikke kan bygge på den. Så vi står på, hvad de her folk, de autonome i København kalder et åbent sår i bybilledet, som for dem repræsenterer et massivt svigt fra Københavns Kommunes side. Og hvis vi skal kigge på det religiøst, så kan vi også sige, at det måske lidt er skæbnens ironi. Nu skal vi huske på de her autonome er ikke religiøse, men i denne her kamp imellem Gud og Satan, som udspiller sig på gaderne inde i Nørrebro i 2007, der er det her blevet et helligt sted for de her mennesker den dag i dag, og vi skal huske på, og jeg mener der stadigvæk bliver arrangeret de her årlige demonstrationer. Jeg ved ikke, om de holder dem stadigvæk for Ungdomshuset, og mange af dem, der gik med i de seneste demonstrationer, har jo ikke kommet i Ungdomshuset. Altså de gik i indskolingen, da Ungdomshuset blev ryddet, men det har stadigvæk denne her betydning. Så, så. I den forstand står vi midt, også i en sekulær ramme, så står vi også på mytologisk grund på begge sider af hegnet, kan man sige. På den ene side står der står Faderhuset, som jeg har en eksplicit kristen, har en særlig afart af kristendommens forståelse af, hvad det var, der udspillede sig på gaderne i de her dage i 2007. Og så har vi Ungdomshusets fortælling, hvor det her også er et er et fikspunkt, som er genstand for tilbedelse.

Louise Lindblad: Det skal vi tale meget mere om. Peder, vil du præsentere dig selv? Hvem er du?

Peder Byberg: Jamen, jeg er religionshistoriker og har specialiseret mig i nyere religiøse bevægelser og det som mange folk sådan populært kalder sekter. Det er en lidt kontroversielt begreb at bruge, men lad os bare bruge det i dag og få slået harmonikaen ud og forklare, hvordan vi kan bruge det her, uden at vi begynder at jage alle mulige mindre religiøse fællesskaber og kalder dem alle sammen sekter og kommer dem over i den samme hat, fordi det skal vi ikke. Og så har jeg haft en forkærlighed for de mere ekstreme af slagsen, kan man sige.

Louise Lindblad: Historien om Jagtvej 69 kulminerer i 2007, men inden vi når dertil, skal vi tilbage til året, hvor det hele starter i 1999, hvor Københavns Kommune sætter Ungdomshuset til salg. Hvem er det der, der køber det dengang?

Peder Byberg: Jamen altså, huset bliver købt af Faderhuset igennem et firma, som de har lavet, så de har lavet et selskab, som køber Ungdomshuset op for Faderhuset, og så får de ejerskabet af det. Muligvis er det noget, der kommer til Ruth I lige med det samme. Muligvis er det en form for efferationalisering, når hun skal forklare, hvorfor hun gjorde det, men hun kommer gående. Hun fortæller, hun kommer gående ned ad Jagtvej en dag, og så ser hun, at der står på det her hus, altså 'Ungdomshuset er til salg'. Jeg kan ikke huske det ordret, '... med femhundrede stenkastende psykopater fra helvede' eller sådan noget lignende, står der i det.

Louise Lindblad: Ruth Evensen skriver selv i sin bog 'Ruth Det er ikke slut', hvordan hun en dag i år 2000 intetanende kører ned ad Jagtvej og forbi Ungdomshuset. Nederste etage er malet sort, og ruder og døre er boltet til med træplader. Øverst på bygningen hænger et stort rødt banner med

teksten 'Til salg, sammen med fem hundrede stenkastende autonome voldspsykopater fra helvede'. Og de ord får adrenalinen til at pumpe i hele Ruths krop.

Peder Byberg: Ruth Evensens verdensbillede er meget anderledes end det, som vi har, og som størstedelen af kristne mennesker har i Danmark og i andre steder i verden også. Tit så er myter noget, der, for religiøse mennesker eller det kan det være vil ofte være, ligesom er nogle sæbebobler, der vælter rundt i samfundet, men de bliver aldrig punkteret og flyder ud. De er parkeret et eller andet sted, hvor. Her har vi en myte, og igennem den myte kan vi anskue ting om verden. Det er det, der typisk vil ske i sådan en prædiken i den danske folkekirke om søndagen. Man udlægger den her historie og man perspektiverer den. For Ruth Evensen der udgør det her mytiske stof en ufravigelig sandhed.

Louise Lindblad: Lige siden Ruth Evensen var en lille pige, har hun haft en stærk længsel efter Gud. Hun beskriver i sin bog, hvordan hun som syvårig ligger i sofaen i hjemmet i Søborg og er ved at falde i søvn. Pludselig ser hun i vinduet i stuen. Forskellige motiver former sig i ruden. Hun ser en sort mand kravle op af en stige. Flere skiftende billeder i forskellige motiver og afskygninger kommer til syne, og hun ved, at det må være djævelen. Hun bliver rædselsslagen og begynder at kalde på Gud. Straks ser hun en engel stå på klaveret i samme stue. Og siden den dag har hun ikke været i tvivl om, at der er en Gud, som er god, og en djævel, som er ond.

Peder Byberg: Og det her mytiske stof fungerer også på den måde, at det inviterer hende til en kamp med verden, altså det hun kigger på. Hun ligner jo på mange måder de her allertidligste kristne bevægelser, når vi snakker de første hundrede år hvor vi har at gøre med en lille gruppe af mennesker, hvor at der er tungetale, sygdomme bliver typisk fortolket som om, at man er besat af dæmoner. Sande kristne mennesker kan uddrive dæmoner af mennesker. Det vil sige, at det er ikke noget, der er parkeret i sådan nogle fortællinger, som vi perspektiverer. Men det er noget, der helt konkret er til stede i verden, og det er det, Faderhuset udvikler sig til. Det starter jo med, at det starter sådan set stille og roligt op. Jeg mener, at Ruth Evensen er omkring i sin fortælling om... Jeg tror hun er 19 år gammel og skal på sådan et diskotek, der hedder ikke exalon som var sådan et... Altså jeg kan huske, da jeg var ung, det var sådan rimelig proppet pølle-diskotek, og på et tidspunkt fortæller hun, at Gud... altså at hun føler sig tom indeni, og Gud vækker hende og siger til hende: "Jeg kan fylde dit liv op. Jeg kan fjerne den tomhed, der er inde i dig."

Louise Lindblad: Da Ruth Evensen er 19 år, får hun endnu en oplevelse, en åbenbaring, der får afgørende betydning for hendes liv. Hun står på et badeværelse i Bagsværd og lægger makeup. Hun er på vej til diskotek Exalon på Strøget i København, hvor hun er stamgæst. Hun skriver i sin bog, at hun oplever, at luften står stille, og Gud kalder på hende. Han siger, at han vil give hende den fred, hun mangler i sit liv. Hun svarer. Hvis du virkelig vil give mig den fred, jeg længdes efter, ved at tjene dig resten af mit liv.

Peder Byberg: Og det er åbenbart sket for hende, fordi at... Her er vi omkring 1970-1971. Hun starter med at være en del af sådan en... af sådan nogle... En hippiekristen bevægelse, der holder

til ude på Blegdamsvej, mener jeg, og der er hun i en del år. Så udsondrer hun sig gradvist fra det her miljø og laver Faderhuset. Og det gør hun, jeg mener det er omkring 1989-1990.

Louise Lindblad: Sammen med sin mand Knut?

Peder Byberg: Sammen med sin mand krudt krudt nej haha. Knut, Knut, Knut Christiansen. Og efter hvad jeg kan læse mig frem til, så starter det stille og roligt ud. De laver en børnecafe, og de laver sådan lidt lidt humanitært arbejde i området. Men omkring 1998, der sker der noget. Ruth Evensen, som hun hedder på det her tidspunkt. Fortæller hun er til et bønne møde i Ukraine, hvor at Herrens Ånd kommer over hende. Hun føler selv, at hun er blevet sådan en lunken form for kristen. Der er ikke nok dedikation i det, og der får hun så den her åbenbaring om, at nu skal tingene radikaliseres markant. Kristendommen er ikke noget, man går og kontemplerer over. Det er et levet liv, hvor man aktivt går ud og forandrer verden. Hun forlanger, at alle medlemmerne af Faderhuset melder sig ud og melder sig ind igen og anerkender hende som Faderhusets ubestridte leder. Det blev også forbudt, sex før ægteskabet er forbudt, alkohol bliver forbudt, og der kommer en masse restriktioner på. Du skal også komme til gudstjeneste hver eneste dag, og det gør, at Faderhuset bliver splittet op. To tredjedel af medlemmerne forlader gruppen, men de står tilbage med denne her lille benhårde, dedikerede kerne.

Louise Lindblad: Ruth siger jo selv, at det er en frimenighed, og at det ikke er en sekt. Hvor vil du placere Faderhuset med Ruth som leder?

Peder Byberg: Vi skal passe på med at bruge det her ord sekt, fordi det bliver tit slynget sådan meget frivolt omkring i samfundsdebatten, når vi snakker religioner. Og det er jo et ord, som der er knyttet en masse negative associationer til, og derfor skal vi passe på, når vi snakker sådanne små religiøse fællesskaber at definere dem som sekter. En lang forskningsmæssige historie, der går på hvad en sekt og hvad en kult og hvad en kirke, for det bliver brugt sådan lidt lemfældigt. Men hvis vi siger, at en definition på det, det er en sekt, der står i opposition til samfundet. Det gør Ruth Evensen i den grad. Der er også typisk en karismatisk leder forbundet med det. Det ser vi også typisk i de her sekter. De her to komponenter, som er hovedkomponenterne. Altså, der er et dem og et os, og så er der en leder, enten en levende leder eller en død leder, hvorfra den ultimative autoritet udgår. Hvis vi ser på det i den optik, så er der ingen tvivl om, at Faderhuset er en sekt. Og det er ikke bare en sekt. Det er en radikal en af slagsen, fordi det er altså Ruth Evensen, selv om hun vil benægte, der sidder på toppen af det her. Og det er hende, der har den ultimative sandhed. Og det skal man også huske på, når vi snakker. Når vi snakker religion i denne her kontekst, så er religiøse sandheder proklamatoriske - de er ikke til debat. Altså det er sandhed, en sandhed, der udsiges om verden, så den kan ikke debatteres. Du kan ikke anfægte den, og der ligger hun altså helt i toppen. Så man kan sige, at hvis man sætter det virkelig på spidsen, så kunne man sige, at Faderhuset er ikke en kristen sekt, det er en Ruth Evensen sekt.

Louise Lindblad: Hvordan lever man rettroende ifølge Ruth? Hvad er sandheden ifølge Ruth?

Peder Byberg: Jamen altså for Ruth, da gælder det om at rense verden og koble sig på Guds projekt. Hun tager den helt tilbage til Adam og Eva. Mennesket er kastet ud af Edens have. Hun skriver denne her bog i 2003, hvor hun gennemgår de her ting, mennesket har brudt Guds love, og Gud kan derfor ikke stå til ansvar over for mennesket længere. Vi har lukket ballet. Der kommer så en kamp i verden imellem det onde, Satan, og det gode, som er Gud. Og det er sådan en proxykrig, hvor at Gud og Satan spiller skak, kan du sige, i samfundet. Så når Ruth hun går rundt i verden, så er mytologier og hellige fortællinger er ikke noget, der er parkeret et sted, eller som svæver rundt som de her små sæbebobler. Som hvor du kan spejle dig i scenens overflade og se tilværelsen. Det er et... altså verden er helt konkret mytologiseret.

Louise Lindblad: Så jeg skal bare forstå det helt... Altså Satan, dæmoner, dæmoniske kræfter. Det er ikke bare symbolsk, det er en del af verden.

Peder Byberg: Det er helt konkret en del af verden, og Ruth Evensen er lokalpatriot. Så hendes ambition er i første omgang at rense Danmark for dæmoner. Det er det, der er hendes ambition.

Louise Lindblad: Og det er det, hun vil med denne her grund?

Peder Byberg: Det er der ingen tvivl om, når hun kommer gående her og ser det her. Hun har jo også. Der er jo ingen, der kender Faderhuset på det her tidspunkt, og hvis man skal. Hvis man skal rense Danmark for Satan, så bliver folket nødt til at vide, hvem man er, og det her hus har kaldt på hende. Altså, hun har ikke set det her meta sprog, hun har set: De her folk er satans instrument på jorden, og derfor skal Satan drives ud af Nørrebro.

Louise Lindblad: Hvad er det hun ser, når hun kigger på det her sted?

Peder Byberg: Det hun ser, det er hun ser en hun ser en svovlsø af dæmoner der skal drives ud. Helt konkret.

Louise Lindblad: Ruth Evensen ser sig selv som Guds talerør. Hun og medlemmerne af Faderhuset er Guds soldater på jorden i kampen mod de gudløse, og nytårsaftensdag i 2001 står en flok på omkring 50 medlemmer af Faderhuset ude foran Ungdomshuset klar til at indtage stedet.

Peder Byberg: Ruth Evensen og nogle folk fra Faderhuset tropper op her på grunden, så indgangen er sådan cirka... Nu står vi jo med ryggen til den, ikke, men sådan cirka 40 meter, 30 meter, fra hvor vi står nu og går ind for at inspicere huset. Og Ruth Evensen har så fortalt, at mens de står ind i huset, så bliver det belejret af autonome, der kommer ind 30-35 autonome ind og tæver dem og slår hende, tager kvælertag på hende og fordriver dem for Ungdomshuset, altså

Faderhuset, fra huset her. Og hun fortæller også, at politiet, de kontakter politiet, men de kommer først 45 minutter senere. Der ligger altså ikke nogen politianmeldelser på det her, og det er altså uklart helt præcist hvad det er, der sker, da de er derinde. Det her er Ruth Evensens forklaring. Jeg synes, det er... Personligt syntes jeg, det er lidt mærkeligt, at hvis du er blevet overfaldet og slået og taget kvælertag på og har ringet efter politiet, at du så ikke har anmeldt dem? Men det står til troende for at blive i jargon. Det her er i hvert fald Ruth Eriksens udlægning af den, og de kan slet og ret ikke komme ind i det her hus. Men det har bragt Faderhuset på verdenskortet. Om ikke globalt, det kan bliver det senere, så i allerhøjeste grad lokalt. Nu ved Danmark hvem Faderhuset er. Ruth og kompagni. De ender jo i medierne, og de elsker det. Altså, det er jo det, de har villet. Du kan ikke rense Danmark for dæmoner, medmindre folk ved, hvem du er. Så de har fået det ud af det, de vil. Og så kører kampen jo frem og tilbage i flere år indtil at Ungdomshuset så bliver ryddet i 2007.

Louise Lindblad: Torsdag den første marts 2007 skal det endelige slag stå. Klokkeren 7.17 svæver en af militærets helikoptere over Ungdomshusets tag. Fra helikopteren bliver der firet politifolk fra Aktionsstyrken ned på taget. Ungdomshuset er fyldt med aktivister, og de sætter sig til modværge. Og så er det allerede få timer efter, at Aktionsstyrken fjerner de sidste aktivister fra bygningen, at de voldsomste gadekampe siden 18. Maj 1993 udspiller sig i gaderne på Nørrebro. I mørket går flere tusind demonstranter på Nørrebrogade med kurs mod Jagtvej. Politiet har sat hollændervogne og spærring op omkring Kapelvej, som demonstranterne bryder igennem. Flasker og brosten flyver i luften, butiksruder smadres, biler væltes og står i flammer. Nørrebro er en bydel i brand.

Peder Byberg: Der topper det for Ruth, ikke. Altså. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at hun har nydt det her.

Louise Lindblad: Ved vi hvor hun er på det her tidspunkt?

Peder Byberg: Nej, jeg ved det ikke, men jeg kunne forestille mig, at hun sidder et eller andet sted i en lejlighed og har tændt for sit fjernsyn og følger med. Men jeg ved det ikke. Vi så et København på den anden ende. Hun så dæmoner, der kastede sten. Faderhuset kastede åndens sten igennem politiet. Det gode, sande Guds kraft slynget i hovedet på disse autonome i form af bidske hunde og knippelslag. På den anden side af hegnet, der så hun satans yngel kæmpe rasende imod hendes kamp. Det er den virkelighed, hun har stået i. Det er der ikke... Og det er jo også det, hun selv siger. Vi har fordrevet de her folk, de her er altså... De her autonome er i satans vold. De er satans instrument i en kamp imellem det gode og det onde her på jorden.

Louise Lindblad: Ruth lever jo stadig. Jeg har også prøvet at skrive til hende og høre, om hun vil fortælle. Hun har ikke svaret, men hvis hun hører det her lige nu, hvad tror du så hun ville tænke om det, du står og siger?

Peder Byberg: Ruth vil højst sandsynligt sige, at jeg ikke har fattet en skid, og at meget af det, jeg siger her, ikke passer. Hun var bare sådan en form for CEO for Faderhuset. Det var hendes søn, der stod for den egentlige ledelse fra omkring 2003-2004, og at hun er forfulgt. Og er udsat for kampagner og nederdrægtigheder fra den omkringliggende verden. Og det er jo det, Ruth altid har følt. Altså vi kan jo prøve at se om der er svig nogle steder her. Lad os se, om vi kan finde et eller andet.

Louise Lindblad: Jeg har naturligvis skrevet til Ruth Christiansen, som hun hedder i dag, fordi jeg gerne ville høre hendes version af historien om Jagtvej 69. Hun er ikke vendt tilbage. Mens jeg går rundt på byggetomten sammen med Peder Byberg her midt i Satans vold bliver jeg mindre og mindre i tvivl om, at det her er historien om en kamp mod dæmoniske kræfter. Hvis ikke de hornede af slagsen, så i hvert fald i overført betydning. Men spørgsmålet er hvem dæmoniserer hvem? Det er vigtigt at sige, at i bund og grund købte Ruth jo et hus, der var til salg for at bruge det. Med skødet i hånden og med retten på sin side har hun i den her sag ikke gjort noget som helst ulovligt. Så er det overhovedet rimeligt, at historien om Jagtvej 69 bliver til historien om de unge og de onde? Er der ikke den mulighed, at Ruth bare er stædig og principfast og måske også opmærksomhedssøgende ud over det sædvanlige, men at det ikke er Satan, der er inde i billedet.

Peder Byberg: Det er der intet, der tyder på. Ser vi på de meldinger, vi har fået fra folk, der har været med i Faderhuset, ser vi på de folk, som Ruth Evensen omgikkes med, altså en forening som Evangelist, som er en gruppe, der på mange måder ligner Faderhuset. Bortset fra at Ruth placerer sig sådan mere ekstremt som en karismatisk leder, end de gør i Evangelist, så er det altså dæmonuddrivelser. Vi har optagelser af børn, der står og tisser i bukserne, altså fra Evangelist, fordi de er bange, fordi de tror, at Satan har besat dem. Der er i min faglig optik ingen tvivl om, at det her har været den gyldige virkelighed. Ruth Evensen. Har vandret rundt i og befinder sig i. Man skal så også huske, at der kan jo skrues op og ned for det her. Religiøse forestillinger er lidt ligesom et varmeapparat. Du kan skruer op og ned for termostaterne, så nogle gange kan hele det her mytologiske korpus af kaoskampe, det kan have været lidt nedtonet, og så kan du, hvis der kommer pres udefra, eller hvis du har en eller anden grund til det, så kan det være skruet helt op, sådan så at vandrørene står og koger. Men jeg er ikke i tvivl om, at det har været en gyldig kamp. Det er den virkelighed, som Ruth Evensen, som hun hed på det tidspunkt. Nu hedder hun Ruth Christiansen har levet i. Det er et permanent. Det er for dem, set fra et religionshistorisk perspektiv, så er det en permanent mytologisk baseret verden, hvor at Faderhuset som en særlig udvalgt elite, altså nogle af de sidste ægte kristne i verden, kæmper Guds kamp på jorden. Og hvis du ser på Ruths skrifter, så opfordrer hun til denne her kamp. Altså den her kamp med det omkringliggende samfund, den her dæmoniske verden, vi befinder os i. Styrker troen, og hun står jo også, når hun holder denne her sejrstale, så siger hun: 'Okay, nu har vi ordnet Ungdomshuset. Vi har drevet Satan for Nørrebro. Hvad skal vi gøre næste gang? Så er det de homoseksuelle, inseminering af lesbiske, det er børn, der leger med dæmonisk legetøj. Vi kan alting. Vi er kommet på verdenskortet, og vi kunne det kun fordi, at jeg adlød Guds befalinger, og I var trofaste imod dem'. Altså, det står hun og siger. Det er altså en gyldig virkelighed. Jeg kan godt forstå at du står der og nikker lidt og tænker sådan: ah det er ligegodt mærkeligt. Men altså, nu har jeg jo rodet med de her ting i rigtig mange mange mange år, så for mig er det bizart nok bare onsdag og på godt og ondt, kan man sige, fordi. det er noget, mennesker kan. Det er en måde mennesker kan konstruere verden på. Vi kan forestille os ting, ligesom at for eksempel... Hvad skal du her bagefter?

Louise Lindblad: Så skal jeg hjem og putte med min datter, der ligger og sover.

Peder Byberg: Ja, men hvor ved du det fra? Fordi om fem minutter findes ikke, men du kan forestille dig det, ikke? Det er fordi vi har sådan nogle sjove ting, der hedder frontallapperne, og det gør vi jo en million gange om dagen, forestiller os ting, fordi at når jeg er færdig her, så skal jeg ud til et foredrag i Religionshistorisk forening, men jeg ved jo ikke om der falder en meteor ned. Det jeg snakker om findes ik, og det er den evne vi har. Så den samme evne, der gør, at du kan sige 'jamen lige om lidt, så skal jeg hjem og putte med min datter', er de samme mekanismer i hjernen, der gør, at du kan konstruere guder og dæmoner, der kæmper mod hinanden i gaderne.

Louise Lindblad: Jagtvej 69 er stadig her i dag, 16 år efter rydningen, om ikke et åbent sår, så et ar i bybilledet. Det er som om følelserne stadig bobler lige under byggetomten. Som om fraværet af det, der engang var, larmer mere end noget andet. Så i min indledning spørger jeg... Der stiller jeg spørgsmålet: Hvad ville Ruth med Jagtvej 69?

Peder Byberg: Det Ruth hun ville, det var, at hun havde startet en kamp imod Satan, og den er lokalpatriotisk. Det er Danmark, der er hendes kampplads, og hendes første sejr, det var at fordrive dæmonerne for Nørrebro. Men kampen skulle jo fortsætte, og det skal vi også huske på. Når hun står i modstand i dag, så er det jo fordi, at hvis du bygger hele dit forestillings apparat op på, at du skal bekæmpe Satan, og genetablere Gudsriget på jorden, i en eller anden forstand... Hvis det er det, der er benzinen på motoren, så bliver Satan nødt til at være der hele tiden. Hvis Ruth bare havde endegyldigt sejret, så ville hun ikke have noget projekt, så var det den første. Det første projekt, det var at drive dæmonerne ud af Nørrebro. Så var det de lesbiske tur. Så var det det dæmoniske legetøjs tur. Så var det de sekulære tur. Så var det, hun kalder dem typisk 'de lunkne', altså, så var det muslimernes tur. Det blive ved og ved og ved. Ruth kan ikke eksistere uden Satan besejrede. Rent hypotetisk ville hendes projekt, hvis vi nu skulle lege, at Ruths virkelighed var en gyldig virkelighed. Sådan helt reelt, så ville hendes projekter dø, hvis hun sejrede Satan. Hun vil ikke længere have nogen berettigelse. Så ingen Ruth uden Satan.

Fortæller: Du har lyttet til historien om Ruths Åbenbaring. 16 år efter rydningen af Jagtvej 69 står grunden stadig gabende tom på det centrale Nørrebro i København. Som et ar i bylandskabet. Hullet i byen er historien om to grupperinger sammenstød i 2007. Ruths mission var nok under alle omstændigheder at gøre verden til et bedre sted. Spørgsmålet er, om det også indebar at uddrive sataniske kræfter på Jagtvej 69.

Speaker4: Obscuritas er produceret af Louise Lindblad for Nationalmuseets mediehus Vores Tid med støtte fra William Demant Fonden. Redaktør er Rikke Caroline Carlsen. Du kan finde flere podcast om historie ved at søge på Vores Tid i din podcast app.

Vores Tid – Nationalmuseets Mediehus

Obscuritas 4:6 Ruths åbenbaring

Produceret af Louise Lindblad for Vores Tid